

A változások küszöbén

1999 elején szülők és orvosok közös gondolkodásának találkozási pontján megszületett a Nyitott Kapu Közhasznú Alapítvány. Munkánk fókuszába a védőoltásokat és a hazai védőoltási helyzetet helyeztük. Miért? – teheti fel a kérdést joggal az olvasó. Hiszen ez a terület a magyar egészségügy látszólag leghatékonyabban működő része. Ennek ellenére számos fontos kérdés foglalkoztat orvost és szülőt egyaránt a védőoltásokkal kapcsolatosan.

Ma a világon két szélsőséges szakmai álláspont feszül egymásnak a védőoltások terén. A védőoltásokat kritika nélkül támogató és a védőoltásokat teljesen elutasító nézet. Az egyik szerint az oltás gyakorlatilag veszélytelen beavatkozás, aminek csak előnyei vannak, míg a másik oldal ezzel ellentétesen azt képviseli, hogy az oltás – immunológiai beavatkozás révén – súlyosan károsítja és rombolja szervezetünket, ráadásul alkalmazása semmiféle haszonnal nem jár.

A Nyitott Kapu Alapítvány a polarítások helyett egy harmadik megközelítésre törekszik, és megpróbál utat találni a fekete és fehér álláspontok között. Szeretnénk mindenki javára tevékenykedni, a jelenlegi értékeket megtartva európaivá tenni oltási rendszerünket. A tudomány, az emberi jog, de az alapvető orvosi morál és etika keretei ma már messze túlnőttek azon, ami évtizedekkel ezelőtt, egy más típusú „demokrácia” szellemében

épült be a hazai járványügybe.

E téren változtatni különösen nehéz feladatnak tűnik Magyarországon, pedig ma-holnap az Európai Unió tagjává válunk. Egy olyan Unió tagjává, amelynek országaiban elképzelhetetlen egy, a miénkhez hasonló jogi szabályozás. Ahol olyan tagországok, mint Nagy-Britannia, Németország, Svédország, Finnország vagy az Unión kívüli, ám közismerten fejlett kultúrájú Svájc soha nem is alkalmazott vagy már évtizedek óta egyáltalán nem alkalmaz kötelező védőoltást.

A szabad oltási rendszer kialakítása abban a nyilvánvaló és természetes felismerésben rejlik, hogy a védőoltás – minden orvosi beavatkozáshoz hasonlóan – nem várt hatásokkal, szövődeményekkel, ritka esetben tragikus következményekkel is járhat. Ebből következően a szülőnek – választott orvosával közösen – mindig a gyermek egyéni egészségi állapothoz, szociális helyzetéhez mérten

kell döntenie, hiszen e döntés pozitív vagy negatív következményeit is neki kell vállalnia.

A szabad döntés és az ezzel járó megnövekedett morális és anyagi felelősség érzékenyebbé és sokkal óvatosabbá tesz orvost és szülőt egyaránt. Ennek köszönhetően a fejlett országokban hamar nyilvánosságra kerül a vakcinákkal kapcsolatos összes egészségügyi probléma, így az alkalmazók, de maguk a gyártók is sokkal óvatosabbak. Gyorsan és rugalmasan képesek akár az oltóanyagok összetételén, akár ezek alkalmazásán változtatni.

Az elmúlt évtizedekben, amíg a nemzetközi orvosi gyakorlat és közvélemény hangos volt néhány oltóanyaggal kapcsolatos problémától, és változtatást követelt, addig nálunk – figyelemre méltó és aggodalomra okot adó módon – a problémás oltóanyagokkal kapcsolatban nem jelentkeztek gondok, nem keletkeztek elgondolkoztató statisztikák. Amíg hazánkban az oltások nem várt hatásait regisztráló visszajelzési rendszer mutatója rezzenéstelenül állt és áll a „0” pont környékén, addig csupán az Egyesült Államokban az NVICP (Oltáskárosodásokat Kompenzáló Nemzeti Program) a VAERS-el (A Vakcinák Biztonságosságát Felügyelő Szervezet) karöltve, 1988-tól az évezred végéig közel 1 milliárd dollárt fizetett ki oltási károsodások, halálesetek anyagi kompenzációjaként.

Oltási naptárunk ma is kötelezően alkalmaz olyan oltóanyagot, amelyek alkalmazását a nyugati oltási rendszerek már beszüntették, hogy helyette ma korszerűbb, biztonságosabb oltóanyagot ajánlhassanak a gyermekek védelmére.

Egyszóval, minden jól hangzó retorika és állásfoglalás ellenére, van bizony tennivaló e területen. A változtatás a sokoldalú informálódással kezdődhet, hiszen ma még a legnyitottabban gondolkodó orvosokhoz és

szülőkhöz sem jutnak el a lényeges információk. Ez egyrészt érthető is, mert ha valami oly módon kötelező, mint ma nálunk a védőoltás, akkor valójában értelmetlen önbosszantásnak tűnik információkhoz jutni róla. Így inkább sokan megadóan elfordítják a tekintetünket. Pedig nyilvánvalóan közös célunk, hogy gyermekeink hosszú távon is egészségesebbek lehessenek. Ezért szeretnénk, ha a védőoltások egy előremozdító, problémafeltáró párbeszéd középpontjába kerülnének. A kétséges részek feltárásával, a konzekvenciák levonásával az összes érintett kedvezőbb helyzetbe kerülne. A hazai oltási rendszer alapos átvilágítása és rugalmasabbá tétele, az oltásokat feltétel nélkül elfogadóknak is fokozott biztonságot jelent. Nem kérdés, hogy egy jobb, kiforrottabb, a gyermek, és a lakosság aktuális egészségi állapotához rugalmasan igazítható oltási rendszer mekkora előnyt jelentene az ország összes lakosa számára.

Mindezek mellett – de semmiképpen sem mellékesen – érvényesülhetnének az alapvető emberi szabadságjogok, és megteremtődhetne ezen a területen is a másként gondolkodás szabadsága.

A független gondolkodás és cselekvés kereteinek megteremtése közös ügyünk, morális, szakmai és jogi értelemben egyaránt. Teremtjük meg a lehetőségét annak, hogy a jó és hatékony védőoltások kényszer nélkül, a belső meggyőződésnek és a társadalmi konszenzusnak megfelelően kerüljenek felhasználásra. Ezzel szemben a kevésbé lényegesnek vagy kétségesnek mutató oltások ne legyenek kötelezőek, de továbbra is ingyenesen kapják azok, akiknek erre igényük van.

▪ *Végül ízelítőnek néhány kérdés, amely a világ orvosi és szülői közvéleményét - így bennünket is - foglalkoztat:*

Mi történik az immunrendszer egészével a védőoltás hatására? Hogyan súlyozzuk az egyes oltásoknál

azokat a tényezőket, amelyek egy oltás mellett vagy ellen szólnak? Hosszú távon van-e, lehet-e összefüggés az allergiák, az autoimmun, a hematológiai betegségek egyre gyakoribbá válása és az egyes oltások immunrendszer-módosító hatása között?

Melyek azok a hatások és mellékhatások, amelyeknek a kutatók, valamint az oltóanyagipar túl kevés figyelmet szentel? Valóban megfelelően informálnak-e bennünket a gyártók, illetve a velük együttműködő vakcinológusok?

Mi a különbség az oltás által vagy az önerőből leküzdött gyermekbetegség között immunológiai szempontból? Túlterhelhető-e a csecsemő immunrendszere, a korán és egyszerre beadott kombinált oltóanyagokkal?

Melyek a valóban veszélyes betegségek, amelyek ellen nagyon fontos oltanunk, és melyek azok, amelyek ellen oltani értelmetlen, és alkalmazásuk csak bizonyos gazdasági érdekeket szolgál? Nem illúzió-e így módon törekedni a teljes betegségmentességre?

▪ *És végül, de nem utolsósorban:*

Hogyan dönthetünk mégis félelemmentesen a betegség veszélyeinek és az oltások nem kívánatos és ismeretlen hatásainak kettősségében?

Amennyiben az olvasó kielégítő válaszokkal rendelkezik a fenti kérdésekre – meglehet - feleslegesen fordítaná idejét további tanulmányozásukra. Amennyiben ez mégsem így lenne, kérjük, tartson velünk ebben a közös gondolkodásban. Ez az írás csupán „mag” kíván lenni. Olyan mag, amely a felelősségteljes és tiszta motivációjú gondolkodás talajára hullva, egy egészségesebben felnövekvő nemzedéket terem.

További információ:
NYITOTT KAPU KÖZHASZNÚ
ALAPÍTVÁNY
e-mail: csillag-kapu@axelero.hu
Hajdú-Ráfi Gábor 20/340 7301
dr. Leleszi Zoltán 30/393 5756

Való világ

■ GYERMEKVÉDELMI SHOW

A valóságról mindeddig azt gondoltam, hogy egyfelől materiális, tapasztalható, megélhető, másfelől pedig, ami létezik, végbemegy, leírható: természettudományos módszerekkel, szükség esetén filozófiai fogalmakkal. A negyedik X után kellett rádöbbenem, hogy amit eddig a valóságról sejtettem, fatális tévedés volt, mint sok más egyéb, ami a bölcsészkar számlájára írható. Szóval a valóság, a való világ nem az, ami úgy nagyjából magától létezik, látszik, hanem egészen más. Azt mondják újabban, inkább olyan, amilyené tesszük, amilyennek látni akarjuk. Pl.: vegyél egy villát, tegyél bele egy tucat optimistát, adj nekik enni-inni, és ez a valóság. Milyen egyszerű és derűs!

Akkor a valósághoz való viszonyommal is baj lehet? Valószínűleg. Biztosan azért voltam eddig frusztrált gyermekvédelmis, mert a valóságot helytelenül értelmeztem, és negatívan-racionálisan álltam hozzá. Az eddig lenyomott öt év a gyámhivatalban lehetett volna operetesen könnyed is, ha már időben eltanultam volna az új valóságzemléletet.

Szerencsére a sors kegyes volt hozzám, adott egy utolsó esélyt. Hallottam kinyilatkoztatni hazánk pádréját, egyben fitneszfilozófusát, és ezzel megváltozott az életem. A nagy asztrológus delejes hatására hagytam, hogy átjárjon az életerő, és arra eszméltem, képes vagyok urán nélkül is pozitív energiák kisugárzására. Ezek után, nem mint kilátástalan ügyek intézője léptem át reggelenként a gyámhivatal küszöbét, hanem a gyermekvédelem jedijeként, az erő ugyanis már velem volt.